

Hi havia una vegada...

Un planeta anomenat Terra, que girava feliç amb els altres planetes envoltant el sol, un astre calent i lluent que els donava vida i calor.

Habitaven la terra animals i plantes, i també éssers humans. Tot era meravellós i idíl·lic, però l'home no va saber respectar allà on vivia ni amb qui compartia llar, com tampoc als seus iguals. Per no res, es barallava, i era capaç de matar a un altre ésser humà. Destruïa boscos i exterminava animals. I era tant poc intel·ligent, que no se'n adonava del que estava fent, i així, a poc a poc, anava matant el lloc on vivia.

La terra, de tant en tant, es queixava de la única manera que sabia, que era plorant i tremolant. Quan ho feia, destruïa cases i persones, animals i plantes. Feia créixer onades gegants que s'empassaven tot el que trobaven al seu pas. Tot quedava mort, i si era mort, s'oblidava.

I l'home no era capaç de veure-ho. Només uns pocs homes i dones pensaven en protegir la terra, el lloc on vivien i eren feliços, i el lloc on havien estat tots els éssers estimats que ja no hi eren amb ells. I creien que si es destruïa aquell món, desapareixerien per sempre les petjades deixades pels que ja no estaven al seu costat, els llocs estimats que portaven records, la música que omplia el temps. I és que és recordant petits instants feliços de la vida, i gaudint al màxim d'ella, la millor manera de fer viure les persones que ja no ens acompanyen i que estimem.

I així es, com, Iris, és necessari cuidar la terra, ja que d'aquesta manera podràs ballar per sempre amb les ones, amb la música del mar i el vent, i el teu record passarà des de nosaltres al nostres descendents, durant generacions i generacions, i seguiràs viva al record de tots els que et vam estimar i vam gaudir de la teva curta companyia, i també al d'aquells que han arribat després, però que saben que, una vegada, hi va haver una noia de cabells arrissats, a qui li agradava la música i ballar sobre el planeta Terra.

San Jordi 2011